

give over for Mindretallets. Men det forekommer mig dog, at det er ganske klart, at dersom man skulde vedtage Mindretallets Forslag, vilde i Virkeligheden Traktaten allerede straks have faaet om end kun betinget Tilslutning. Traktaten vilde være vedtagen paa Betingelser, og jeg gad dog vide, om Forholdet saa ikke vilde blive dette, at naar en Traktat i Virkeligheden er vedtagen — jeg tænker mig vedtagen af begge Ting — altsaa paa visse Betingelser, saa ogsaa Medkontrahenten var berettiget til at have et Ord med at sige med Hensyn til, hvorvidt Betingelserne vare opfyldte. Det forekommer mig ikke, at det, hvis et saadant Forslag blev vedtaget, kunde være tilstrækkeligt, at Danmark f. Eks. vilde sige: vi anse ikke Betingelserne for opfyldte, hvis Nordamerika betragter det paa en anden Maade. Men i alle Tilfælde synes jeg, at det er at lægge et Tryk paa Befolkningen, hvis man vil vedtage Mindretallets Forslag, fordi den derefter, aldeles som i 1867, vil kunne sige: ja, det er altsaa et Ønske, det er udtalt som et Ønske, vi maa naturligvis gøre det, det er det, man vil. Ganske anderledes stiller det sig derimod, naar Sagen bliver udsat, saaledes at man ikke behøver at tage noget Hensyn til andet, end hvad man selv ønsker og finder rigtigt at gøre ved sin Afstemning.

Naar den højtærede Konseilspræsident endelig har udtalt, at dette, som han kaldte det, at lade Traktatforhandlingerne løbe ud i Sandet, var ganske dansk, saa var det just ikke en Kompliment, han derved sagde sine Landsmænd, men det skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg skal blot tillade mig at gøre opmærksom paa, at det vel vilde være rigtigere at sige, at det var ganske amerikansk, thi det var netop det, som skete i 1867, idet den her vedtagne Traktat ikke førte til noget, fordi Amerika lod den løbe ud i Sandet.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg skal ikke indlade mig videre paa de Bemærkninger, som det ærede Medlem, der nu satte sig, fremkom med, men jeg skal kun spørge det høje Ting, om jeg ikke kan gøre Krav paa alles Sympati, naar jeg nedlægger en aldeles bestemt Protest imod den Maade, hvorpaa den ærede Taler fremdrog en privat Henvendelse fra mig, paa hvilken der blev givet et privat Svar, navnlig da han tilmed gjorde det paa en efter min Mening ikke med de virkelige Forhold stemmende Maade.

P. G. C. Jensen: Jeg vil tillade mig at nedlægge den aller alvorligste Indsigelse mod en saadan Tiltale fra den højtærede Konseilspræsidents Side. Jeg vil tillade mig i saa Henseende at bemærke, at det ikke var nogen privat Henvendelse til mig, men en udtrykkelig Anmodning om at erfare Gruppens Mening, og jeg kan kalde alle Medlemmer af Gruppen til Vidne paa, at jeg erklærede det til dem og sagde: Konseilspræsidenten har anmodet mig om det, han har til mig ytret Ønske om at erfare, hvorledes Gruppens Stilling er dertil. Det havde jeg i alt Fald Lov til at sige. Jeg skulde aldrig være kommen ind paa at omtale denne Sag, dersom ikke den højtærede Konseilspræsident imod, hvad der virkelig er foregaaet, havde sagt, at alle altid havde udtalt Ønsket om Salg. Jeg fastholder aldeles bestemt Rigtigheden af, hvad jeg har sagt, og jeg er kun kommen frem med det som et Nødværg mod det, som den højtærede Konseilspræsident har sagt, og som ikke stemmer med Sandheden.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg kan og vil aldeles ikke indlade mig paa, hvad der er foregaaet rent privat, jeg synes, at det skulde holdes udenfor. Jeg fastholder, at det er privat, og jeg protesterer paa det allerbestemteste imod, hvad den ærede Taler bemærkede om de af ham berørte Forhandlinger. Det er aldeles ikke gaaet til paa den Maade, det er efter min Mening ganske urigtigt.

Madsen-Mygdal: Ogsaa jeg nødes til at tage Ordet endnu en Gang i Anledning af de Bemærkninger af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), som vare henvendte til mig. Han vilde bestride Rigtigheden af de Udtalelser, jeg kom med i Gaar angaaende Landstingets Finansudvalgs Skrivelse af 24de Januar 1901. Han benægtede ikke, at han og det ærede 12te kongevalgte Medlem i Forening med mig havde affattet den, men han bestridte Rigtigheden af min Udtalelse om, at vi tre vare fuldstændig enige om hver eneste Udtryk i denne Skrivelse. Det vare vi dog, det hævder jeg fremdeles; der var ikke Spor af Meningsforskel mellem os tre, da vi affattede denne Skrivelse. Ikke heller var der Tale om, at vi skulde forlange amerikansk Borgerrret eller Toldfrihed for Sukker, thi vi vidste alle tre allerede den Gang, at det, ifølge hvad det var blevet os meddelt, var umuligt at faa saadanne Be-